

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **D. M.**, nar. ..., bytem ..., zastoupeného Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem AK Moravské nám. 15, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2013, sp. zn. ..., č. j. ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané Krajským úřadem Zlínského kraje dne 22. 4. 2013 pod č. j. ... i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 18. 9. 2012 vydané Městským úřadem Uherské Hradiště pod č. j. ... Spis, když žalovaný odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že správní orgán I. stupně ho uznal vinným ze spáchání přestupku, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč za protiprávní jednání, které má spočívat v tom, že měl dne 22. 5. 2012 ve 12:10 hod v obci ... na silnici ... tř. ... u ..., ve směru jízdy na obec ..., při řízení motorového vozidla zn. ... r.z. ... držet v levé ruce u levého ucha mobilní telefon stříbrné barvy a tím dle napadeného rozhodnutí o přestupku porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně žalobce uznal vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku i přesto, že skutkový stav nebyl náležitě zjištěn. Již v odvolání namítal, že jediným důkazem, na kterém je celková argumentace správního orgánu založena, je výpověď zasahujícího policisty, který měl žalobce vidět, jak u ucha drží telefon. Na to správní orgán ve svém rozhodnutí důkladně a podrobně argumentuje, že svědecká výpověď policisty je

důkazem dostatečným a v řízení má větší váhu, než výpověď účastníka, který má na výsledku věci zájem, na rozdíl od policisty, který je z povahy svého povolání nestranný. Tuto skutečnost však žalobce nikdy nepopíral a znovu jí zdůrazňoval v podaném odvolání. V žádném případě se nepokoušel naznačit, že by policista neuvedl pravdu. Pouze uvedl své pochybnosti v tom smyslu, že by se policista mohl vzhledem k okolnostem mýlit. Přesto odvolací orgán rozsáhle argumentuje o nepravděpodobnosti uvedení nepravdivých údajů ze strany policisty. Nic takové však v celém řízení nerozporoval. To, co rozporoval a čím se nezabýval jak správní orgán I. stupně, tak v menší míře i orgán odvolací, je skutečnost, že se policista mohl mýlit. Dle vyjádření správních orgánů (potažmo i samotného policisty) měl žalobce být s telefonem viděn ve vzdálenosti 12 m. I pokud by vzal za své, že policistovi nic nebránilo ve výhledu, není dle mínění žalobce možné se 100% jistotou určit, jaký předmět držel žalobce v ruce. Jak uvedl, v tu chvíli držel krabičku cigaret. Je možné, že v tu chvíli měl ruku s krabičkou v takové poloze, že z úhlu, ze kterého ho sledoval policista, to mohlo vypadat, že předmět drží u ucha a tím pádem se policistovi asociovalo nejpravděpodobnější spojení, tedy že v ruce drží mobilní telefon. V žádném případě pak nelze se 100% jistotou na tuto vzdálenost a za pohybu vozidla určit, který konkrétní předmět v ruce držel. I proto navrhl provedení vyšetřovacího pokusu, z něhož by jednoznačně vyplynulo, zda policista mohl naprosto bezpečně určit, jaký předmět měl v ruce. Toto však správní orgán neprovedl, což odůvodnil zásadou procesní ekonomie. Dle jeho názoru je však zásada materiální pravdy přednější než zásada procesní ekonomie, zvláště pak v případě, který není jednoznačný. Toto jednání správního orgánu je tak nepřijatelné. Správní orgán má povinnost buď všemi dostupnými prostředky zjistit skutečně přesný skutkový stav, a pokud to neudělá a v případě jsou pochybnosti (objektivně zde skutečně jsou) tak nemá vydat rozhodnutí, kde by účastníka shledal vinným. Odvolací orgán však v tomto potvrdil názor správního orgánu I. stupně, neboť má za to, že možnost přesného určení předmětu v jeho ruce policistou je „technicky přijatelné“. Žalobce má však za to, že právě tato technická přijatelnost by byla prokázána (či naopak vyvrácena) právě provedením vyšetřovacího pokusu. Orgány obou stupňů tak fakticky bez dalšího přijaly za zcela jasný fakt, který by měl být závěrem vyšetřovacího pokusu. Učinily tak bez provedení tohoto pokusu. Správní orgán I. stupně výrazně pochybil v tom, že své rozhodnutí založil na jediném důkazu, kterým byla výpověď policisty. Znovu zopakoval, že v žádném případě nerozporuje pravdivost této výpovědi, nicméně je třeba připustit, že i policista se mohl mýlit. A v této situaci nemůže správní orgán dojít k závěru, že spáchal přestupek. Spáchání přestupku mu tak nebylo spolehlivě dokázáno.

Správní orgány v rozhodnutí zmiňují zásadu materiální pravdy, kterou jsou při zjišťování skutkového stavu vázány. Dle této zásady mají postupovat tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což v tomto případě splněno nebylo, neboť pochybnosti zde jsou. Jak uvedl již výše, chápe, že výpověď policisty je ve správním řízení zásadnější důkaz, nicméně není to důkaz jediný, vedle kterého ostatní důkazy nemají žádnou hodnotu. Z tohoto důvodu zde tedy pochybnosti jsou.

Odvolací orgán pak velkou část svého rozhodnutí staví na tom, že nemá důvod nevěřit výpovědi policisty, neboť tento na věci, již z povahy svého postavení, nemá právní ani věcný zájem. Uvádí pak řadu rozhodnutí NSS, které tyto názory potvrzují. Znovu však zdůraznil, že nikdy během řízení nestavěl své argumenty na nedůvěryhodnosti výpovědi policisty jako svědka. Upozorňoval pouze na to, že svědek se mohl mýlit, nikoliv uvádět nepravdu. Jsou pak zcela irrelevantní argumentace odvolacího orgánu, že výpověď svědka je pravdivá, zatímco žalobce, jako účastník řízení, může na svou obhajobu uvádět cokoliv a má na věci právní zájem. Toto sice může z hlediska procesního být pravda, fakticky však tak odvolací orgán již

předem automaticky předpokládá, že by jeho výpověď měla být lživá, což je přístup zcela nepřijatelný.

K čemu se pak již následně odvolací orgán nevyjadřuje, je skutečnost, že ve věci jako svědek vypovídala i spolujezdkyně žalobce, která skutkový děj popsala stejně jako on. Není tedy pravdou, že proti sobě stojí pouze výpověď policisty (která je automaticky považována za pravdivou) a výpověď žalobce (která je odvolacím orgánem automaticky považována za nepravdivou). Je zde další svědecká výpověď, která, když nic jiného, vnáší do argumentace správního orgánu nejasnosti. Za této situace měl správní orgán provést vyšetřovací pokus, který měl jeho názor zcela jasně potvrdit či vyvrátit.

Vedle toho není pravdou, že policista jako svědek vypověděl, že zcela s jistotou rozpoznal, že předmět, se kterým manipuloval, byl mobilní telefon. Svědek uvedl, že toto je velmi pravděpodobné, nikoliv však jisté. Odvolací orgán pak vysokou pravděpodobnost přebíral jako jistotu.

Žalobce má za to, že správní orgány obou stupňů ve věci pochybily, neboť neprokázaly vinu žalobce nade vší pochybnost. V případě jsou určité pochybnosti, které správní orgány neodstranily, ani k tomuto odstranění jejich jednání nesměřovalo. Ačkoliv navrhl důkazy, které by tyto pochybnosti zcela odstranily, správní orgány tyto neprovedly a rozhodly o jeho vině. Má za to, že tím závažně pochybily.

Navrhoval proto, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí Městského úřadu Uh. Hradiště byly zrušeny a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 3 správního řádu a že k dokazování bylo použito všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, a které jsou v souladu s právními předpisy. Žalovaný má za to, že správní orgán I. stupně spolehlivě zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a ani se nedopustil žádného procesního pochybení. Žalovaný se při posuzování odvolání podaného žalobcem opíral o spis zpracovaný PČR, Krajským ředitelstvím Zlínského kraje, Dopravní inspekce Uh. Hradiště č. j. ..., který obsahuje oznámení přestupku, oznámení přestupku sepsané s obviněným na místě silniční kontroly, úřední záznam a evidenční kartu řidiče. Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 22. 5. 2012 od 12:10 hod vykonávala hlídka PČR ve složení J. K. a M. K. hlídkovou činnost v obci .. na Stáli na parkovišti, kolmo k cestě, naproti Asi ve 12:25 hod., J. K. zřetelně viděl, jak ve směru jízdy od ... na obec ..., řidič vozidla ... držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon stříbrné barvy. Protože J. K. i jeho kolega byli přesvědčeni o tom, že uvedený řidič držel v ruce za jízdy telefon a telefonoval, rozhodli se za tímto vozidlem rozjet se služebním vozidlem. Řidič ... zastavil na červený signál „Stůj!“ u obchodního domu Lidl. J. K. zastavil služebním vozidlem za ním a požádal řidiče o předložení dokladů potřebných k provozu a řízení vozidla. Řidič všechny doklady ke kontrole předložil a byl ztotožněn jako žalobce. Jeho vozidlo bylo ztotožněno jako ... r.z. ..., barvy Řidiči Malovanému uvedený policista sdělil, že porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a za to mu uložil blokovou pokutu ve výši 500 Kč. S tím řidič nesouhlasil. Následně

bylo s řidičem sepsáno oznámení přestupku, které si po sepsání přečetl a odmítl jej podepsat. Do uvedeného oznámení přestupku se odmítl vyjádřit a podepsat je. Následně uvedený policista žalobce poučil o dalším postupu, že bude oznámení přestupku postoupeno k dalšímu projednání na Městský úřad Uh. Hradiště. Daný okamžik bylo slunečné počasí a policista neměl ztížené výhledové podmínky. Do vozidla obviněného bylo dobře vidět, protože v daném okamžiku, kdy jej míjel svým vozidlem, policista stál kolmo k cestě. Ve vozidle byla ještě jedna osoba, a to na místě spolujezdce, vedle řidiče, a to P. M. Poté byla celá věc postoupen příslušnému správnímu orgánu k projednání (správní orgán I. stupně).

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu.

Pokud se jedná o tvrzení žalobce o nedostatečném zjištění skutkového stavu věci, žalovaný uvedl, že s uvedenou námitkou se již vypořádal jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný. V daném případě byli ve věci vyslechnuti dva svědci, a to policista K. a manželka obviněného P. M. Uvedené svědecké výpovědi obou svědků správní orgán I. stupně i žalovaný náležitě zhodnotili z hlediska přijatelnosti po technické stránce, kdy správní orgán I. stupně i žalovaný považují za věrohodné právě svědeckou výpověď policisty. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl: *„Dále odvolací orgán uvádí, že povinností správního orgánu je opatřit si před vydáním rozhodnutí takové podklady, na základě nichž bude možno dospět k závěru, že o zjištěném stavu věci nejsou důvodné pochybnosti. Veškeré podklady rozhodnutí pak musí správní orgán v rámci zásady volného správního uvážení posoudit a vyhodnotit jak každý samostatně, tak všechny ve vzájemných souvislostech, přičemž svoji myšlenkovou úvahu musí uvést v odůvodnění rozhodnutí. V daném případě tak správní orgán učinil. Na jedné straně vzal v úvahu výpověď svědka, policisty K., a na druhé straně vyjádření obviněného a svědeckou výpověď jeho manželky P. M. Odvolací orgán konstatuje, že výpověď uvedeného svědka a jeho nákres do mapové dokumentace příslušné lokality v podstatných skutečnostech zcela koresponduje i s oznámením přestupku, sepsaném na místě silniční kontroly s obviněným a s příslušným úředním záznamem. Uvedený svědek jasně a zřetelně viděl, že obviněný jako řidič osobního motorového vozidla zn. ..., RZ ... v inkriminovanou dobu na inkriminovaném místě držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Záměnu za jiný předmět uvedený svědek vyloučil. Odvolací orgán shodně se správním orgánem konstatuje, že se mu výpověď svědka K. jeví jako zcela technicky přijatelná a tudíž i jak věrohodná. Za situace, kdy obviněný přijížděl k hlídce PČR pomalou rychlostí, která v obci činí maximálně 50 km/h, kdy projížděl kolem této hlídky na nejkratší vzdálenost, kterou odhadl svědek Kolísek na cca 12 m, která se odvolacímu orgánu dle nákresu do mapové dokumentace příslušné lokality jeví zcela reálná, kdy jej měl v přímém pohledu, odvolací orgán považuje taktéž za zaručené, že uvedený svědek ze své pozice měl v inkriminovanou dobu dobrý výhled i dostatečný časový prostor k tomu, aby spáchání přestupku obviněným mohl svými smysly s jistotou vnímat, kdy jej viděl přes čelní sklo služebního vozidla a přední levé sklo vozidla, které řídí obviněný, které není zatmaveno. Uvedený svědek s jistotou rozpoznal, že se jednalo o mobilní telefon, kdy vyloučil jeho záměnu za jiný předmět, který taktéž vcelku podrobně popsal, že byl stříbrný a větších rozměrů. Z jeho výpovědi taktéž vyplývá, že z gest obviněného bylo zřejmé, že do telefonu v inkriminovanou dobu i hovořil. navíc obviněný kolem hlídky PČR projížděl převrácenou levou stranou svého vozidla, kdy právě v levé ruce uvedený telefon držel. Vzhledem k tomu, že uvedený svědek telefon, který obviněný v inkriminovanou dobu držel v ruce i podrobně popsal, odvolací orgán se neztotožnil s námitkou obviněného, že byl předmět, který obviněný držel v inkriminovanou dobu v ruce zakrýt dlaní, ani s jeho tvrzením, že v ruce držel krabičku cigaret a mluvit prostřednictvím hands – free. Z výpovědi uvedeného svědka taktéž vyplývá, že byly dobré výhledové podmínky a ve výhledu na obviněného při*

páchání přestupku mu nebránila žádná překážka ani vliv počasí, kdy bylo jasné počasí. Odvolací orgán uvádí, že skutečnost, že řidič motorového vozidla drží za jízdy v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem, proto tvrzení svědka, že obviněného viděl při páchání uvedeného přestupku, může být na rozdíl od názoru obviněného, samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní technické vybavení. Navíc odvolací orgán upozorňuje, že policista musí být při výkonu služby zcela zdravotně a odborně způsobilý, a pokud by uvedená situace nenastala, tak by takový policista nemohl být zařazen nejen v přímém výkonu služby, ale patrně by ani nemohl být nadále ve služebním poměru. Policista musí být schopen odlišit své dojmy od vnímané skutečnosti, přičemž odvolací orgán o míře a trvání této schopnosti u uvedeného policisty nemá žádný důvod pochybnovat“.

Z výše uvedené skutečnosti je tedy zcela zřejmé, že svědek, policista K. zcela vyloučil, že by žalobce v inkriminovanou dobu držel v ruce krabičku cigaret a mluvil prostřednictvím hands-free. Navíc takový způsob držení krabičky cigaret (v levé ruce u levého ucha), kdy z gest obviněného bylo zřejmé, že hovoří, zcela postrádá logické vysvětlení. Navíc žalovaný se neztotožnil s tvrzením obviněného, že by svědek – policista ve své svědecké výpovědi uvedl, že je velmi pravděpodobné, že se jednalo o mobilní telefon. Uvedený svědek mobilní telefon v ruce obviněného, který měl u ucha, poznal s naprostou jistotou, kdy uvedl, že pokud by se nejednalo o mobilní telefon, mohlo se jednat pouze o jeho maketu. Žalovaný ale nevyhodnotil výpověď žalobce za nevěrohodnou v tomto směru pouze pro jeho postavení osoby obviněné z přestupku. Žalobce naopak posoudil jeho jednotlivá vyjádření a srovnal je s výpovědí svědka J. K. Zde je zásadní to, že žalobce již ve chvíli, kdy byl zastaven hlídkou policie ČR, neuvedl, že telefon v ruce nedržel, ale držel v ruce krabičku cigaret a že v inkriminovanou dobu sice telefonoval, ale za pomoci sady hands – free, kterou má ve svém vozidle naistalovanou. Neuvedl tuto skutečnost ani ve svém verbálním vyjádření na tvrzení policisty, že za jízdy držel v ruce telefonní přístroj. Do oznámení přestupku se nijak nevyjádřil a neuvedl nic takového ani ve svém odporu proti příkazu. Jakoliv lze tedy žalobci přisvědčit v jeho tvrzení, že nesouhlasil na místě silniční kontroly s tím, že by se nedopustil přestupku, skutečnost, že žalobce v inkriminovanou dobu nedržel v ruce telefonní přístroj, ale krabičku cigaret a v inkriminovanou dobu telefonoval pomocí sady hands – free, se prvně objevuje až v jeho výpovědi na ústním jednání dne 5. 9. 2012, ačkoliv toto mohlo být namítáno dříve, již při silniční kontrole. Navíc, uplatnit tuto verzi příběhu již v okamžiku silniční kontroly, se jeví být žalovanému i naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil a že telefon v ruce nedržel, protože držel v ruce krabičku cigaret. Shodného názoru je i NSS ve svém rozsudku sp. zn. 2As 52/2011 ze dne 21. 9. 2011.

K námitce žalobce, že ve věci nebyla brána v potaz svědecká výpověď jeho manželky a že tak proti sobě nestojí pouze výpověď policisty a výpověď žalobce, žalovaný uvádí, že takové tvrzení žalovaného lze považovat za zcela irrelevantní. Žalovaný ve svém rozhodnutí zcela jasně konstatoval, že na jedné straně vzal v úvahu výpověď svědka, policisty a na druhé straně vyjádření obviněného a svědeckou výpověď manželky obviněného. Dále také žalovaný ve svém rozhodnutí podrobně odůvodnil, proč výpověď obviněného a uvedené svědkyně nepovažuje za věrohodné. Co se týká dané svědkyně, žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že za účelovou taktikou souhlasně se správním orgánem shledal svědeckou výpověď manželky obviněného, a to s cílem pomoci manželovi, jako osobě blízké vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které postih za přestupek hrozí, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. To stejné potom platí i pro osoby, které jsou osobě podezřelé ze spáchaní přestupku blízké či jsou

k ní v jistém postavení závislosti. K obdobným závěrům ostatně dospěl i NSS v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2As 52/2011 – 47. V takovém směru tedy i odvolací orgán vyhodnotil výpověď svědkyně M. manželky obviněného.

Pokud se týká provedení důkazu ve formě vyšetřovacího pokusu, který navrhl žalobce, žalovaný trvá na svém stanovisku, které uvedl v příslušném rozhodnutí. Žalovaný se tak ztotožnil se správním orgánem I. stupně. Správní orgán vyšetřovací pokus neprovedl nejen pouze z důvodu procesní ekonomiky, jak namítal žalobce, ale hlavně z důvodu, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a považoval jej za dané situace za nadbytečné. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval i technickou přijatelností, zda uvedený policista mohl obviněného při páchání přestupku vidět a dospěl k závěru, že je to zcela technicky přijatelné. Za dané situace proto žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně považuje provedení navrhovaného vyšetřovacího pokusu za zcela nadbytečné.

Pokud se týká tvrzení žalovaného, že správní orgán I. stupně pochybil, když založil své rozhodnutí na jediném důkazu, uvedl žalovaný, jak již bylo uvedeno v jeho rozhodnutí, že hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1Afs 63/2004 – 66). Judikatura předmětného soudu je přitom konstantní v tom, že *„existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí“* (srov. rozsudek ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6Af 47/2005 – 84). Není tím nijak paušalizována neomylnost a věrohodnost zasahujícího policisty, pouze je předmětnou judikaturou zdůrazněno, že nezáleží na kvantitě, ale kvalitě provedených důkazů. Hodnocení jejich kvality je právě úkolem správních orgánů, popřípadě soudu. Nelze totiž omezit úlohu správního orgánu (soudu) na kvantitativní komparaci jednotlivých důkazů, kdy závěr o celém případě, nebo potřeba dalšího dokazování bude založena pouze na početní převaze shodně vypovídajících. Správní orgány jménem státu hledá a aplikuje právo v konkrétním případě a svým rozhodnutím slouží společnosti, když ochraňuje jí vymezené (právně stanovené) zájmy. Úkolem správního orgánu je vést nalézací řízení, tedy vyčerpat všechny rozumné a dostupné prostředky k tomu, aby o určitém skutku mohlo být co nej kvalitněji rozhodnuto. Za situace, kdy proti sobě stojí dvě verze příběhu, je totiž jasné, že (přinejmenším) jedna z nich nemůže být pravdivá. Podstatné je, aby toto vyvrácení jedné verze a naopak potvrzení verze druhé bylo činěno korektním a racionálním způsobem. Žalovaný proto uvádí, že smyslem tohoto řízení je především a jediné zjištění toho, zda se žalobce uvedeného přestupku dopustil, a to svědek policista nstržm. J.K. potvrdil, a s vyjádřením naprosté jistoty.

Žalovaný znovu uvedl, že na rozdíl od žalobce je názoru, že správním orgánem I. stupně byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný má za to, že správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem, výsledkem svědků J. K. a P. M. Přestupkový spis obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události. Skutečnosti týkající se jednání obviněného jsou tedy

dostatečně zdokumentovány. Zavinění na projednávaném přestupku bylo jasně prokázáno a skutková zjištění jsou taková, že není pochybností o průběhu přestupku. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné rozpory, takže z nich mohly správní orgány vycházet. Žalovaný má za to, že správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy, a že přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce a že se s veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně jeho přestupku ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal. Žalovaný má za to, že on sám i správní orgán I. stupně se s námitkami žalobce vznesenými v průběhu řízení, vypořádaly dostatečně. V podrobnostech pak odkázal na příslušné rozhodnutí. Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, zvážily všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Skutková zjištění

Krajský soud v Brně ze správního spisu zjistil, že byly ve věci provedeny důkazy oznámení přestupku ze dne 22. 5. 2012, z něhož vyplynulo, že téhož dne ve 12:30 hod bylo zastaveno vozidlo ..., reg. zn. ... na ulici ... u obchodního domu Lidl a důvod zastavení je, že řidič M. držel v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení (mobilní telefon), řidič M. s přestupkem nesouhlasí. Jako svědci byli uvedeni M. P. a stržm. M. K., v kolonce vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku, není uvedeno nic, ani podpis podezřelého z přestupku.

PČR dopravní odbor Uh. Hradiště 22. 5. 2012 vyhotovil Úřední záznam, podepsaný nstržm. J. K., v němž uvedeno, že dne 22. 5. 2012 nstržm. K. od 12:10 hod v obci Uh. Hradiště na ulici tř. ... vykonával jako člen a řidič hlídky společně s kolegou nstržm. K. hlídkovou činnost. Stal na parkovišti kolmo k cestě, naproti Asi v 12:25 hod zřetelně viděl, jak ve směru jízdy od .. na obec ... řidič vozidla ... držel v levé ruce levého ucha mobilní telefon stříbrné barvy. Protože byl přesvědčen spolu s kolegou o tom, že řidič vozidla zn.... držel v ruce za jízdy telefon a telefonoval, rozhodl se za tímto vozidlem rozjet se svým služebním vozidlem ..., v barevném provedení. Řidič Škody zastavil na červený signál „stůj“ u obchodního domu Lidl. Jmenovaný policista zastavil se služebním vozidlem za ním. Poté řidiče požádal o předložení dokladů potřebných k provozu a řízení vozidla. Řidič všechny doklady ke kontrole předložil a byl ztotožněn jako D. M. Řidiči bylo sděleno, že porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek podle § 125c, odst. 1 písm. f) bod 1 uvedeného zákona a za to mu uložil blokovou pokutu ve výši 500 Kč. S tímto řidič M. nesouhlasil. Následně bylo s řidičem sepsáno oznámení přestupku, které si po sepsání přečetl a odmítl se podepsat a na zadní stranu tiskopisu se odmítl vyjádřit a podepsat. Dále uvedeno v úředním záznamu, že v daný okamžik bylo slunečné počasí a policista neměl ztížené výhledové podmínky. Do vozu přestupce bylo zřetelně vidět, protože v daném okamžiku, kdy ho míjel se svým vozidlem, stál kolmo k cestě. Ve vozidle byla ještě jedna osoba, a to na místě spolujezdce vedle řidiče na předním sedadle a jednalo se o P. M.

Po postoupení věci Městskému úřadu Uh. Hradiště, bylo zahájeno přestupkové řízení a obviněný z přestupku byl předvolán k nařízenému jednání na 5. 9. 2012, k němuž byla předvolána i svědkyně P. M. a svědek nstržm. J. K.

Obviněný z přestupku u tohoto jednání uvedl, že při kontrole dne 22. 5. 2009 byl stavěn ve ... u obchodního domu Lidl a kontrolován hlídkou Policie ČR. Uvedl, že mimo jiné se ho policisté ptali, jestli držel telefon v ruce, žalobce uvedl, že telefon nadržel, že sice telefonoval, ale má ve vozidle hands – free. Policisté mu chtěli dát něco podepsat, čemu nerozuměl, proto žádal oznámení do správního řízení. Měl dojem, že měl podepsat doznání k tomu, že držel telefonní přístroj při řízení vozidla. Uvedl, že v žádném případě telefonní přístroj v ruce nadržel, nemá k tomu důvod, protože jeho vozidlo je vybavené systémem hands – free, které k telefonování využívá. Tento systém ve vozidle je originální, přímo z výroby. S přestupkem nesouhlasil. Uvedl, že k dotazu, na jakém principu hands – free funguje, řekl, že je to přes technologii bluetooth, když otočí klíčkem, systém se aktivuje a automaticky telefon propojí s audio soustavou vozidla.

Toho dne byla slyšena svědkyně P. M., manželka obviněného z přestupku, která potvrdila, že se uvedeného dne jako spolujezdkyně ve vozidle ... zúčastnila silničního provozu s tím, že vozidlo řídil její manžel. Seděla vpředu na místě spolujezdce vedle řidiče. Ve ... u obchodního domu Lidl je zastavila PCR. Poté policista řekl manželovi, že telefonoval, že držel v ruce telefon. S tím manžel nesouhlasil, protože telefon nadržel a žádal proto oznámení ke správnímu orgánu. Uvedla, že manžel sice během jízdy telefonoval, ale hovor byl uskutečněn přes hands – free, hovor slyšela. Telefon během jízdy manžel v ruce nadržel. Dále sdělila na dotaz, že tehdy bylo hezky, nebyla mlha, nepršelo, svítilo slunce. Vozidlo zatmavená skla nemělo. Řekla, že manžel hovořil s kolegyní z práce.

Svědék nstržm. K. uvedl, že toho dne vykonával službu s kolegou K. S vozidlem stáli naproti ... v Uh. Hradišti. Vozidlo stálo kolmo přední částí k silnici On seděl na místě řidiče, kolega K. vedle něho na místě spolujezdce. Od vozovky byli vzdáleni asi 3 metry. Vykonával službu, při které prováděli dohled nad Po silnici ... myslí, že ve vnějším pravém pruhu, ve směru od .. na ..., jelo vozidlo ..., barvy Kolik bylo přesně hodin si již nevybavil. Při jízdě vozidla zřetelně viděl, že řidič tohoto vozidla drží v levé ruce u levého ucha mobilní telefon stříbrné barvy. Byl to větší mobilní telefon, takže byl zřetelně vidět. Jelikož společně s kolegou viděli, že řidič drží hovorové zařízení, mobilní telefon a byli o tom přesvědčeni, tak se rozhodli, že vozidlo zastaví. Vozidlo zastavil předepsaným způsobem u obchodního domu Lidl v obci Staré Město. Vozidlo měli celou dobu na dohled, od doby co viděl držení telefonu do doby zastavení na jejich pokyn, vozidlo nikde nezastavovalo, takže nemohlo dojít k záměně řidiče. Po zastavení vozidla požádal řidiče o předložení předepsaných dokladů, které předložil. Dle těchto dokladů ztotožnil řidiče jako pana M., kterého i u správního orgánu poznal. Sdělil mu důvod zastavení, kdy za jízdy držel hovorové zařízení v ruce s tím, že pokud bude souhlasit, bude přestupek řešen pokutou 500 Kč. Na to řidič sdělil, že s přestupkem nesouhlasí. Řidiči sdělil, že bude sepsáno oznámení přestupku ke správnímu orgánu, kde se může k věci vyjádřit. Následně vypsál tiskopis oznámení o přestupku, šel za řidičem, který mu ukázal, přečetl mu, co je tam napsáno a řekl mu, že se může na zadní stranu tiskopisu vyjádřit, načež řidič sdělil, že dostal radu, že nemá nic podepisovat a s ničím souhlasit. Řidiči vrátil doklady a rozloučili se. Ve vozidle seděla ještě jedna osoba, žena, tato seděla na místě spolujezdce vedle řidiče. V daný den bylo jasné počasí a výhledové podmínky nebyly ztíženy. Dále sdělil, že odlesk slunce ve výhledu nebránil, ani

žádná jiná překážka, nebyla tam žádná vozidla, která by bránila výhledu. Sdělil, že měl dojem, že řidič měl otevřené boční okno u řidiče, není si tím však jistý. Od vozidla obviněného z přestupku, když ho viděl, že drží telefon, byl vzdálen asi 12 m. Vozidlo nejelo nijak rychle. Dále sdělil, že zrak má dobrý, chodí pravidelně na preventivní lékařské prohlídky, brýle nepotřebuje. Vozidlo přijíždělo vůči vozidlu policistů zprava doleva, svědek se díval po něm, už když řidič přijížděl. Toho viděl přes jejich čelní sklo a řidičovo přední okénko, myslí si, že bylo stáhnuté. Poté, když projížděl kolmo k policistům, viděl ho stejným způsobem. Telefon držel řidič v levé ruce u levého ucha. Telefon se blýskal, byl stříbrné – chromové barvy, bylo to krásně vidět. Byl to telefon větších rozměrů. Dále na dotaz sdělil, zda si je 100% jistý, že to je telefon, nebo to mohl být jiný předmět, uvedl, že toto je nepravděpodobné, mohla by to být maketa mobilního telefonu, ale do toho by pan M. nemluvil a nekýval by hlavou, tak jak to svědek viděl. Dále na dotaz, že kdyby držel řidič jiný předmět a mluvil do hands – free, bylo by pochopitelné, že by kýval hlavou a mluvil, svědek uvedl, že by to bylo pochopitelné, kdyby to řekl na místě silniční kontroly, toto vůbec ale neučinil.

Obviněný z přestupku pak sdělil, že okno otevřené neměl, používá klimatizaci. Správnímu orgánu předložil mobilní telefon, o kterém uvedl, že jej měl v předmětnou dobu u sebe. Správní orgán pořídil fotodokumentaci mobilního telefonu a soud uvádí, že fotografie je pak založena ve spise.

Městský úřad Uherské Hradiště, odbor dopravy dne 18. 9. 2012 pod č. j. vydal rozhodnutí, kdy uznal obviněného z přestupku vinným tím, že 22. 5. 2012 ve 12:10 hod v obci .. na sil. tř. ..., u ... ve směru jízdy na obec ..., při řízení motorového vozidla zn. ... RZ: ..., držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon ..., tím porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení a za to se mu ukládá dle ust. § 125 c) odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokuta ve výši 2.000 Kč.

Pokud jde o odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno mimo jiné, že správní orgán své rozhodnutí opřel o tvrzení zasahujícího policisty, k jehož výpovědi se přiklonil. Může se nabízet námitka, že si policista již některé detaily případu nevybavil, to však vzhledem k časové prodlevě, zaneprázdněnosti policistů a vysokým pracovním nárokům, které jsou na ně kladeny, nelze považovat za zavádějící. Ty nejvíce důležité a podstatné okolnosti policista uvedl, a správní orgán nepochybuje o pravdivosti jeho tvrzení. Policista totiž nemá k věci osobní vztah a kontrolní činnost spočívající mj. v dozoru nad bezpečností a plynulostí silničního provozu vykonává jako své povolání, k němuž má zákonné zmocnění, zakotvené konkrétně v ust. § 124 odst. 8 a 9 předchozího zákona o silničním provozu. Výsledek správního řízení policistovi na rozdíl od obviněného nepřináší ani újmu ani prospěch. Správní orgán rovněž považuje za zcela vyloučené, že by se policista o své vůli rozhodl šikanovat nevinného řidiče, neboť každá silniční kontrola je pro něj vždy možným zdrojem konfliktu a samozřejmě i další následné administrativy. Nehledě na reálnou možnost kázeňských a zjevně i trestněprávních sankcí. Vědomým poskytnutím nepravdivých údajů v oznámení přestupku, jakož i při svědecké výpovědi, by se policista vystavil mimo jiné ukončení služebního poměru i trestnímu stíhání pro křivou výpověď, křivé obvinění či zneužití

pravomoci úřední osoby. Policisté by se takovéhoho skutku mohli dopustit dokonce i tehdy, jestliže by oznamovali skutek, jehož průběh by svými smysly nezachytili s jistotou. Ostatně ani obviněný neuvedl, z jakého důvodu by policista měl mít zájem konkrétně jeho poškodit.

Přípustnost důkazu svědeckou výpovědí zasahujícího policisty a její dostatečnost k prokázání zcela identického protiprávního jednání jako v tomto případě, jež judikoval i NSS č. j. 1As 64/2008 – 42 ze dne 22. 10. 2008, kde svědectví policisty je zcela dostačujícím důkazem k prokázání viny přestupkem, jestliže se jedná o skutečnost, jež policista mohl svými smysly vnímat, neboť policista představuje nestrannou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání, tudíž svědectví má vysokou věrohodnost, kterou nelze přehlížet. V dalším svém rozsudku č. j. 4As 19/2007 – 114 ze dne 27. 9. 2007 NSS konstatoval, že není důvodu pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od obviněného nemá policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.

Naproti tomu výpověď obviněného může obsahovat cokoliv, neboť ten není povinen vypovídat pravdivě, ale naopak má v souladu s ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích právo uvádět na svoji obhajobu jakékoliv skutečnosti, čehož v tomto případě žalobce využil. Jen těžko si lze představit, že by si policejní hlídka při výkonu své činnosti vybrala náhodně nějaké vozidlo s tím, že z jeho řidiče, který se ničeho nedopustil, vytěží nějakou pokutu. Činnost PČR a výsledky policistů při dohledu nad silničním provozem není finančně ani nijak jinak hodnocena podle počtu uložených pokut, a proto policisté nemají osobní zájem na množství takto uložených sankcí a ani na výši uložené pokuty. Z celého jednání ani nevyplývalo, že by byli zakročující policisté z nějakého důvodu podjati při projednávání přestupku s obviněným, osobně se neznali a neznají. Správní orgán tedy uvěřil verzi průběhu předmětné události tak, jak ji při svědecké výpovědi uvedl policista a obviněnému neuvěřil, že mobilní telefon v ruce nedržel. Správní orgán se nicméně velmi pečlivě zabýval také technickou přijatelností výpovědi zasahujícího policisty. Policista K. situaci sledoval z místa řidiče služebního vozidla. Ze vzdálenosti přibližně 12 m viděl, že řidič, který k němu přijíždí z jeho pravé strany drží v levé ruce u levého ucha mobilní telefon stříbrné barvy. Uvedenou situaci policista sledoval přes své čelné sklo a přes boční okénko vozidla obviněného. Není podstatné, jestli okénku u vozidla obviněného bylo stáhnuté či nikoliv, protože tato situace nijak nemění rozhledové podmínky zasahujícího policisty. Okna na vozidle nebyla zatmavena a policistovi ani nebránil ve výhledu odlesk slunce, takže situaci mohl sledovat stejně při obou variantách. Obviněný přijížděl směrem k policistovi, zprava doleva a následně jej míjel, kdy jej policista stále pozoroval. Policistovi ve výhledu nebránily ani jiné překážky, např. jiná projíždějící vozidla. Rychlost vozidla nebyla nijak velká, v místě je stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 50 km/h.

Ani policistou uvedená vzdálenost není nijak velká a policista K. není zrakově postižen, jinak by totiž nemohl vykonávat službu, pro jejíž výkon je třeba splňovat náročné zdravotní požadavky. Sám navíc uvedl, že zrak má dobrý, pravidelně chodí na preventivní lékařské prohlídky a brýle nepotřebuje. Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že také z technického hlediska se správnímu orgánu jeví jako zřejmé, že policista uvedenou situaci jasně a zřetelně viděl a mohl také vidět.

Správní orgán je při zjišťování skutkového stavu vázán zásadou tzv. omezené materiální pravdy zakotvené v ust. § 3 správního řádu, kdy platí, že nevyplyvá-li ze zákona (tedy ze správního řádu nebo z jiného zákona) něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v tom rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby byl úkon správního orgánu úkonem v souladu s požadavky obsaženými dle § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci a právní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání. Ani takto formulovaná zásada materiální pravdy nezbavuje správní orgán povinnosti stanovené v ust. § 50 odst. 3 správního řádu opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Na druhou stranu je třeba vnímat, že zásada omezené materiální pravdy tak, jak je definována v ust. § 3 správního řádu, je korigována i zásadou procesní ekonomie – řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji, tedy efektivně.

Není tedy možné ani z úřední povinnosti provádět nadbytečné důkazy, neboť by se správní orgán dostal do rozporu právě se zásadou procesní ekonomie. Z výpovědi svědka Kolíska vyplynulo, že spáchání přestupku obviněným viděl, že při řízení vozidla držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon, což vyjádřil s naprostou jistotou. Navíc uvedený policista s obviněným přestupek projednával a jeho svědecká výpověď zcela koresponduje se spisovým materiálem PČR a z technického hlediska byla správním orgánem vyhodnocena jako zcela přijatelná. Vzhledem k této skutečnosti správní orgán považuje za nadbytečné provádět důkaz ve formě vyšetřovacího pokusu, protože za situace, kdy spáchání přestupku bylo obviněnému jednoznačně prokázáno, by to do případu nevneslo žádné nové skutečnosti.

Pokud jde o vyjádření obviněného, že ve vozidle má hands – free sadu a nemá tak důvod mobilní telefon držet, správní orgán uvádí, že samotná přítomnost tohoto zařízení ve vozidle ještě neznamená její automatické využívání. Mobilní telefon musí být s takovým zařízením kompatibilní a musí mít zapnutou funkci bezdrátového přenosu dat bluetooth. Navíc samotná iracionalita telefonování s držením ruky u ucha v situaci, kdy má obviněný ve vozidle zařízení umožňujícímu telefonovat, aniž by telefon musel jakkoliv uchopit, nemůže ve světle dalších důkazů založit důvodnou pochybnost o vině projednávaným přestupkem. Jak již uvedl NSS v rozsudku č. j. 1As 12/2010 – 79 ze dne 31. 3. 2010: *„nelogické počínání je vlastní a imanentní součástí lidského chování, jež často ani následně nelze rozumně zdůvodnit. Pokud správní orgán či soud přímými důkazy dostatečně zjistí skutkový stav věci, pak pouhá okolnost, že jednání pachatele není logické, nepředstavuje onu důvodnou pochybnost, na základě které by pachatel měl být shledán nevinným“*. S tím, že má obviněný ve vozidle hands – free navíc začal operovat až u správního orgánu. Na místě tuto skutečnost policistovi neuvedl, ani neuvedl do tiskopisu Oznámení přestupku. Bylo by jistě zcela běžnou reakcí každého nevinného řidiče, na tuto okolnosti ihned upozornit. To stejně platí také o vyjádření obviněného, že během řízení držel u ucha krabičku cigaret. Toto tvrzení poskytl správnímu orgánu až po skončení ústního jednání, když se seznamoval s podklady rozhodnutí, tedy až v době, kdy policista vypověděl, že obviněného viděl držet v ruce mobilní telefon a v době, když už toto vyjádření nebylo možno přímo konfrontovat. V celkovém kontextu se tak tvrzení o držení krabičky od cigaret jeví správnímu orgánu jako účelové. Navíc situace, kdy řidič vozidla drží při řízení v levé ruce u levého ucha krabičku cigaret, působí obecně přinejmenším velmi nepravděpodobně.

Správní orgán je toho názoru, že ve smyslu ust. § 3 správního řádu byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zavinení na projednávaném přestupku je zřejmé zejména ze spisového materiálu a z provedené svědecké výpovědi zasahujícího policisty. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné rozpory, takže z nich mohl správní orgán vycházet. Výpověď policisty společně s postoupeným spisovým materiálem tvoří ucelený důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost obviněného za přestupek. Zavinení na projednávaném přestupku tak bylo obviněnému jednoznačně prokázáno.

K uložené sankci je pak v uvedeném rozhodnutí uvedeno, že obviněný přestupek spáchal konáním, nikoliv opomenutím, a to na místě veřejně přístupném. Co se týká následků přestupku, k žádným sice shodnou okolnostmi nedošlo, ale mohlo dojít např. tím, že by řidič, který v ruce držel telefon, nemohl pomoci pouze jedné volné ruky včas a adekvátně reagovat na změnu situace v silničním provozu. Co se týče závažnosti přestupku, tak právě kvůli jeho možným následkům, se jedná o hrubé porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Dále je třeba vzít v úvahu i to, že obviněný svým jednáním ohrozil zájem chráněný zákonem, tedy bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán přihlédl také k osobě pachatele, kdy vzal v úvahu, že má v evidenční kartě řidiče za poslední tři léta hned 4 záznamy. V daném případě pohnutky obviněného správní orgán hodnotit nemohl, protože tyto mu nejsou známy – neuvěřil tvrzení obviněného, že mobilní telefon nedržel. Zda a jakým způsobem byl pachatel přestupku postižen v disciplinárním řízení, správní orgán uvádí, že tuto okolnost nebylo třeba hodnotit, neboť disciplinární řízení se týká příslušníků bezpečnostních sborů apod. Co se týká okolnosti přestupku a míry zavinení, je správní orgán toho názoru, že obviněný přestupek spáchal nedbalostí – věděl, nebo přinejmenším měl a mohl vědět o tom, že během řízení nesmí v ruce držet mobilní telefon, přesto tak učinil. Tedy přestupek byl spáchán jednáním, které je v hrubém rozporu s pravidly silničního provozu. Obviněný spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, za který se musí uložit pokuta od 1.500 do 2.500 Kč. Správní orgán se rozhodl pro uložení sankce pokuty při středu možné zákonné sazby. Je názoru, že uložená pokuta je úměrná spáchanému přestupku a věří, že splní i svůj výchovný účel a povede k nápravě obviněného.

V odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce mimo jiné uvedl, že správní orgán argumentuje, že jeho výpověď je nevěrohodná z toho důvodu, že přímo na místě policistovi nesdělil, že používá systém hands – free, tudíž nepotřebuje při hovoru telefon držet u ucha a dále, že v ruce držel krabičku cigaret, nikoliv telefon, přičemž s těmito skutečnostmi začal operovat až ve správním řízení. Dle jeho mínění toto nemůže být argument, na kterém by správní orgán mohl zakládat domněnky, že tyto skutečnosti uvádí čistě účelově. Ačkoliv je jeho právo uvést cokoli na svou obhajobu, a to kdykoliv, může i toto jednoduše vysvětlit. Při zásahu policisty byl překvapen a vždy je z podobných „setkání“ značně nervózní. Z toho důvodu neuvedl veškeré skutečnosti a policistovi jen stručně sdělil, že telefon nepoužil. Je v těchto případech bohužel velice podezřívavý a v takovýchto pro něho stresových situacích váží svá slova. Proto také policistovi odmítl podepsat a převzít si zápis. Chtěl celou věc vyřešit ve správním řízení, tedy poté, co si doma celou situaci a skutečnosti dávané mu za vinu v klidu prošel a uvědomil si, co se stalo. Argument správního úřadu, že z jeho strany šlo o čistě účelová tvrzení, tak v žádném případě neuznává, a to, že některá tvrzení neuvedl na místě, ale až ve správním řízení, mu nemůže jít k tíži.

Dále navrhoval provedení vyšetřovacího pokusu a v tomto směru uváděl skutečnosti stejně, jako později v podané žalobě.

Pokud jde o rozhodnutí žalovaného z 22. 4. 2013 č. j. ... uvedl žalovaný, že nevyhodnotil výpověď obviněného za nevěrohodnou pouze pro jeho postavení osoby obviněné z přestupku. Naopak posoudil jeho jednotlivá vyjádření a srovnal je s výpovědí svědka K. Zde je zásadní to, že obviněný již ve chvíli, kdy byl zastaven hlídkou PČR, neuvedl, že telefon v ruce nedržel, ale držel v ruce krabičku od cigaret a že v inkriminovanou dobu sice telefonoval, ale za pomoci sady hands – free, kterou má ve svém vozidle nainstalovanou. Neuvedl tuto skutečnost ani ve svém verbálním vyjádření na tvrzení policisty, že za jízdy držel v ruce telefonní přístroj. Do oznámení přestupku se nijak nevyjádřil a neuvedl nic takového ani ve svém odporu proti příkazu. Jakkoliv tedy lze obviněnému přisvědčit v jeho tvrzení, že nesouhlasil na místě silniční kontroly s tím, že by se nedopustil přestupku, skutečnost, že obviněný v inkriminovanou dobu nedržel v ruce telefonní přístroj, ale krabičku cigaret a v inkriminovanou dobu telefonoval pomocí sady hands – free, se poprvé objevuje až v jeho výpovědi na ústním jednání dne 5. 9. 2012, ačkoliv toto mohlo být namítáno dříve, již při silniční kontrole. Navíc, uplatnit tuto verzi příběhu již v tomto okamžiku, se jeví být odvolacímu orgánu i naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil a že telefon v ruce nedržel, protože držel v ruce krabičku cigaret. Shodného názoru je i NSS ve svém rozsudku sp. zn. 2As 52/2011 ze dne 21. 9. 2011. Pokud se jedná o námitku obviněného, že tak neučinil, protože je vždy se setkání s policisty značně nervózní, odvolací orgán konstatuje, že ze spisu tato skutečnost nevyplývá. Naopak z výpovědi svědka K. vyplývá, že obviněný na místě sdělil, že dostal radu, že nemá nic podepisovat a s ničím souhlasit. Odvolací orgán dále uvádí, co se týká tvrzení obviněného, že si doma celou situaci a skutečnosti dávané mu za vinu v klidu prošel, že této skutečnosti uvěřil, ale je názoru, že výsledkem bylo právě vykonstruování verze o držení krabičky cigaret a telefonování v inkriminovanou dobu za pomoci hands – free, kterou pak prezentoval u správního orgánu. Toto je dle odvolacího orgánu pravým důvodem, proč se obviněný při silniční kontrole vyjádřil pouze, že telefon nedržel. Navíc z evidenční karty řidiče obviněného je zřejmé, že uvedeného přestupku se nedopustil poprvé a s Policií ČR má v provozu na pozemních komunikacích bohaté zkušenosti.

Co se týká námítky obviněného, že odvolací orgán neprovedl vyšetřovací pokus na místě spáchání přestupku, který obviněný navrhl, uvedl odvolací orgán, že správní orgán ve svém rozhodnutí vysvětlil, proč tak rozhodl. Správní orgán vyšetřovací pokus neprovedl nejen pouze z důvodu procesní ekonomiky, jak namítá obviněný, ale hlavně z důvodu, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a považoval jej za dané situace za nadbytečný. Odvolací orgán uvedl, že se s postupem správního orgánu zcela ztotožnil.

Dále pak mimo jiné uvedl, že uzavírá, že správním orgánem byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Má za to, že správní orgán v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem, výsledkem svědků K. a M. Přestupkový spis obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události. Skutečnosti týkající se jednání obviněného jsou tedy dostatečně zdokumentovány. Zavinění na projednáváním přestupku bylo jasně prokázáno a skutková zjištění jsou taková, že není pochybností o průběhu přestupku. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné rozpory,

takže z nich mohl správní orgán vycházet. Odvolací orgán má za to, že správní orgán v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy a že přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl obviněný a že se s veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně jeho přestupku ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal. Odvolací orgán se tak v otázce určení viny za daný přestupek zcela ztotožňuje se závěry, které správní orgán v předmětné věci učinil.

K uložené sankci pak uvedl, že pokuta uložená obviněnému ve střední hranici zákonného rozpětí za výše uvedený přestupek je odvolacím orgánem vnímána jako oprávněná a spravedlivá. Považuje ji za přiměřenou a shodně se správním orgánem má za to, že by měla v tomto případě splnit svůj výchovný účel a rovněž by měla mít preventivní i represivní účinky, aby se obviněný podobného protiprávního jednání do budoucna vyvaroval.

Zhodnocení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu i rozhodnutí žalovaného, kdy správní orgány v obou případech se velmi podrobně zjištěným přestupkovým jednáním zabývaly, velmi důkladně zdůvodnily, na základě jakých zjištěných skutečností postavily svá rozhodnutí, z jakých důkazů tedy vycházely, když dospěly k závěru, že přestupkového jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se tento dopustil, jsou správná.

Soud se zcela ztotožňuje se skutečnostmi uvedenými v rozhodnutí obou správních orgánů a má za bezpečně prokázáno, že žalobce se přestupkového jednání dopustil, a to zejména z oznámení přestupku, úředního záznamu a výpovědi svědka nstržm. J. K., když listinné důkazy jsou zcela v souladu s jeho svědeckou výpovědí. To, že žalobce držel u levého ucha mobilní telefon, že do tohoto telefonu i hovořil při řízení vozidla má i soud za bezpečně zjištěna, když neuvěřil tvrzení žalobce, že u levého ucha držel krabičku cigaret a že sice telefonoval, ale hovořil do hands – free sady, kterou má v automobilu umístěnou.

Toto tvrzení žalobce postrádá jakoukoliv logiku.

Soud se ztotožňuje s tím, že pokud by žalobce držel u levého ucha krabičku cigaret (takovýto úkon je zcela nepochopitelný, je naprosto nelogické držet u levého ucha krabičku cigaret) a telefonoval do hands – free sady, při zastavení policisty při silniční kontrole by, když mu sdělil policista obvinění ze spáchaného přestupku, jistě uvedl, že držel u ucha krabičku cigaret a že telefonoval prostřednictvím hands – free sady, kterou má ve vozidle zabudovanou. Toto by totiž byla naprosto normální reakce dospělého člověka, řidiče, pokud by byl obviněn policistou z jednání, a to z přestupku, kterého se měl dopustit držením mobilního telefonu u levého ucha. Žalobce nic takového neuvedl a soud nemůže ani uvěřit jeho tvrzení, že z jednání policie byl nervózní, že je takovýto vždycky, když ho zastaví policie a při odpovědích je vždy velmi stručný.

Skutečnost o telefonování z hands – free sady a držení krabičky cigaret u levého ucha žalobce popsal až v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, když skutečnost, že jeho vozidlo je vybaveno systémem hands – free, který k telefonování využívá, sdělil poprvé v průběhu ústního projednávání přestupku, a to, že držel krabičku cigaret u levého ucha a nikoliv telefon, sdělil až poté když před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí mu byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním.

Soud má za to, že toto tvrzení žalobce je jednoznačně tvrzením účelovým, s úmyslem vyhnout se potrestání za přestupek a skutečnosti o tom, že žalobce by nedržel mobilní telefon, ale krabičku cigaret a že telefonoval prostřednictvím hands – free sady, tedy v žádném případě neuvěřil a v tomto směru se ztotožňuje s velmi přílehavým zdůvodněním rozhodnutí obou správních orgánů. Navíc pak, jak vyplynulo z úředního záznamu sepsaného policistou J.K. dne 22. 5. 2012 i z jeho svědecké výpovědi, když byl slyšen před správním orgánem, vyplývá, že výhledové podmínky byly dobré, nebyly ničím ztížené a bylo jasné slunečné počasí. Navíc pak z výpovědi svědka K. vyplynulo, že do vozidla žalobce bylo dobře vidět a je si zcela jistý, že žalobce držel u levého ucha mobilní telefon, sklo vozidla žalobce nebylo zatmavené, policista má dobrý zrak, žádné oční problémy nemá, brýle nepotřebuje, telefon u ucha žalobce viděl přes přední sklo vozidla policie a boční sklo auta žalobce. K jednání řidiče, tedy žalobce uvedl, že jednání s ním bylo naprosto bez problémů, jednal slušně, spolupracoval.

I z tohoto je zřejmé, že se jedná o účelové tvrzení žalobce v tom smyslu, že je vždy z jednání s policisty nervózní, vyjadřuje se co nejstručněji, když je zcela evidentní z výpisu z karty řidiče, tedy žalobce, že v tomto případě se nejednalo o jeho první ani druhé přestupkové jednání, bylo zjištěno, že se dopustil dříve již v devíti případech přestupkových jednání, takže je jasné, že z jednání s policisty má bohaté zkušenosti.

Je zcela evidentní, že pokud jde o policisty, tito plnili pouze své služební povinnosti, nevyplynulo, že by kdykoliv předtím došlo mezi nimi a žalobcem k jakémukoliv konfliktnímu jednání a není důvod, aby obvinili neznámého řidiče z přestupkového jednání, pokud by se ho nedopustil, když soud se ztotožňuje se stanoviskem správních orgánů, že nebyl žádný důvod, aby vůči žalobci byl policista jakýmkoliv způsobem zaujatý, což konečně ani žalobce netvrdil.

K důkazu týkající se neprovedení vyšetřovacího pokusu, se soud zcela ztotožňuje se správními orgány, že nebyl proveden z důvodu, které podrobně uvedl jak prvostupňový správní orgán, tak žalovaný ve svém rozhodnutí. Soud provedení takového důkazu pokládá rovněž za zcela nadbytečné proto, že by nic nového nemohl takovýto vyšetřovací pokus v této věci přinést, když i bez toho bylo najisto postaveno z důkazů, o nichž soud hovoří, že přestupkového jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se tento dopustil. Nebylo tedy důvodu žádné další důkazy ve věci provádět, neboť byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Soud proto žalobu žalobce neshledává jako důvodnou a ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) ji zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. května 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně